

Adventni PREGLED I Šabatni GLASNIK

„Ovdje je postojanost svetih, ovdje su oni koji drže zapovijedi Božje i vjeru Isusovu.” Otk. 14:12.

IZD. 77, BR. 8.

BETL KRIK, MIČ., FEBRUAR 20, 1900.

CEO BR., 2364.

ALONZO T. JONES

PORUKA TREĆEG ANDELA

LIJEČENJE BABILONA

BOG bi izlečio Vavilon, ali on nije hteo da bude izlečen. U Reformaciji je poslao melem za njega, ako tako bude da može biti izlečen; ali on nije hteo da ga primi, i zato je Gospod bio primoran da ga prepusti njegovim sopstvenim putevima. Gospod je u Reformaciji ponovo poslao svoje jevanđelje, i sa silom, svim narodima, a u to vreme svi narodi su bili u Vavilonu, zato što su svi bili pod vlašću Rima. Mnoštvo je primilo jevanđelje i hodalo u svetlu kako je tada otkriveno. Međutim pošto je to bio prvi korak iz tame, postojali su drugi koraci koji su trebali da budu preduzeti, da se dosegne punina jevanđelja: postojalo je napredno svetlo u kojem je trebalo hodati.

I ovde je opet istorija počela da se ponavlja. Mnogi od onih koji su izašli iz tame i preduzeli prve korake u svetlost jevanđelja, stali su tu, postali su zadovoljni sa tim: smatrali su sebe dovoljno bogatim, i obogaćenim i prema tome im ništa ne treba. I, kao posledica, postali su ponosni na ono što su imali, uzvisili su se na onom što su imali, i postali isključivi. Onda, pošto se jevanđelje mora nastaviti, pošto se svetlo mora uvećati više i više do savršenog dana, sledi to da su svi oni koji bi hodali u napredujućem svetlu, svi koji bi primili više istine, — punije jevanđelje, — bili isključeni iz društva onih koji su bili samozadovoljni, i bili su primorani da idu napred kao što su drugi na početku.

Onda, zauzvrat, oni su postali zadovoljni sa onim što su *oni* imali, postali su ponosni na to, uzvisili su se na tome, i postali isključivi. Međutim pošto jevanđelje i dalje mora napredovati, svetlost mora sijati još potpunije, i pošto oni koji bi hodali u napredujućem svetlu, i primili više istine, nisu mogli uraditi tako i biti prepoznati kao da su iz grupe onih koji su preduzeli prethodne korake, oni moraju, zauzvrat, neizbežno ići dalje u različitoj grupi.

O ovoj temi Moshajm kaže: —

Doktrina Luteranske Crkve je ostala potpuna tokom ovog [sedamnaestog] veka; njeni fundamentalni principi nisu primili nikakvu izmenu, *niti je mogao bilo koji doktor* te crkve, koji bi se usudio da se odrekne ili poništi bilo koju od tih teoloških tačaka koje su sadržane u simboličnim knjigama Luterana, *da naiđe na toleranciju i popustljivost.*

I opet: —

Metod... svetkovan od Kalvina... bio je sleđen, iz poštovanja prema njegovom primeru, od skoro svih bogoslova njegove zajednice, koji su se *ugledali na njega* kao na *svog uzora* i *svog vodiča*.

Tako su ovi ljudi, umesto da nastave da budu *reformatori*, postali pojedinačno *Luterani* i *Kalvinisti*.

Tako je svaka faza napredujuće istine razvila odvojenu denominaciju. I to je cela filozofija glavnih podela pokazanih u različitim denominacijama Protestantizma. *Prvenstveno*, naravno, to nije trebalo da bude tako; ipak, pod okolnostima, kao što su se razvile, *sekundarno* je postalo suštinsko to da treba biti tako. Da su oni koji su *započeli* u Reformaciji nastavili da hodaju u svetlu dok je sijalo potpunije, da su primili naprednu istinu dok su rasli u znanju jevanđelja, dovoljno je jasno to da tu nikada ne bi moglo biti nijedne druge grupe, nijedne nove denominacije: oni bi svi bili reformatori; postojala bi jedna kontinuirana i progresivna reformacija.

I *to* je kao što je trebalo biti. Međutim kada su, umesto toga, oni koji su primili svetlo i istinu odbili da prime više; kada su smatrali da su imali *svu* svetlost i *svu* istinu, i postali ponosni, samouzvišeni, i isključivi zbog toga; i kada su isključili iz svog društva one koji bi primili uvećano svetlo i napredujuću istinu, — onda, po prirodi stvari, nije bilo ničeg drugog za one da rade osim da se udruže zajedno u zajedništvo svetla i istine te koju su primili, i u duhu jevanđelja da je prošire svim narodima.

Onda se, istorija dalje ponovila. Te uzastopne denominacije, svaka po redu odbijajući da idu dalje, i tako odbacujući istinu, promenile su se od izvorno „Božjih Vrata“ u „zbrku“. Svaka, po redu, kao majka na početku, pridružila se drugom muškarcu: prihvatile su zemaljske kraljeve kao svoju glavu, umesto Hrista, prave Glave, — ušle su u nedozvoljenu vezu sa zemaljskim kraljevima. Car Nemačke danas, kao kralj Pruske, je glava, vrhovni pontif, Luteranske Crkve u Pruskoj. U Skandinavskim državama takođe Luteranska je državna crkva, i glava te države tamo, je glava te crkve. U Engleskoj vladar je glava Crkve Engleske; a u Škotskoj je isti vladar glava crkve (Prezviterijanske) Škotske. I tako, zato što je ista osoba vladar obe države, ista osoba je glava jedne crkve u Engleskoj i druge u Škotskoj: episkopalni je kada je u Engleskoj, a prezviterijanac kada je u Škotskoj. I u Novoj Engleskoj Kongregacionalisti su postali državna crkva, kao što su drugi svako na svom mestu; i svaki od njih po samom primeru „Vavilona Velikog, majke“.

Sledeći članak će biti razmatrano od kolonijalnog perioda pa nadalje.